

1. De tweelinghuizen

Een van die regenbuien waarvan je je afvraagt hoe het mogelijk is, zoveel water. Of het ooit nog zal ophouden. Regen voor zwartkijkers.

Water gutste loodrecht uit de nachthemel. Een maan in haar laatste kwartier kwam nu en dan vanachter de wolken en verlichtte de zandweg waarover de lijkkoets voortstakelde. Op de bok zaten twee figuren in regenmantels, een met de teugels in handen, de ander met een lantaarn. De koets schudde hen duchtig heen en weer, gevolg van de vele putten in de onverharde weg. Links en rechts strekten zich akkers uit maar die waren zo goed als onzichtbaar: de dageraad liet nog zeker twee uur op zich wachten.

De twee op de bok trokken aan de plooiën van de regenmantels, pogend het materiaal nauwer op hun kleren en huid te doen aansluiten. Ontsnappen aan de koude regendruppels was zo goed als onmogelijk.

Bij elk kruispunt hield de koetsier even halt, om de wegwijzers te bestuderen. De bijrijder stond op, hield de lantaarn in de hoogte, er volgde overleg, de bijrijder ging zuchtend weer zitten. De koets zette zich in beweging, zonder dat de paarse gordijnen die de bak afschermden voor respectloze blikken ook maar een centimeter bewogen: ze hadden zich volgezogen met regenwater.

Vanop een afstand gezien oogden ze onheilspellend. Van dichtbij, meelijwekkend.

Aan de top van een helling hield de koetsier de paarden in. Ze tuurden het zwart van de nacht in. Welke van de links en rechts wegslingerende modderpaden had het meeste kans om een echte weg te zijn?

In de bak, waar normaal gezien de doodskist lag, werd hartstochtelijk geniesd.

De paarden snoven en stampten met de hoeven, niet gewend aan dit nachtelijke getrappel in de modder, noch aan het extra gewicht. Even gebeurde er niets. Dat de wereld nog steeds bestond, was alleen af te leiden uit het geluid dat de regen maakte bij het raken van de grond.

‘Vooruit dan maar,’ zei de bijrijder, met geveinsde berusting. Een sprong, opspattende modder en ze stond op de weg, zette een paar passen in het donker. De koetsier zakte wat in elkaar – vermoeidheid en gelatenheid die zich uitdrukten in zijn anatomie – totdat de bijrijder zich plots omdraaide, en met een tot het uiterste gestrekte linkerhand naar iets in de verte wees.

Een vastberaden zwiep van de zweep bracht de paarden weer aan het stappen. Daar was dan eindelijk de bestemming: eerst niets meer dan duisternis in de donkerte, twee blokken massief zwart in een omgeving van vloeibaar zwart, één aan elke kant van de weg. Toen priemden lichtpuntjes tevoorschijn en tegen dat de koets onder aan een zwakke helling tot stilstand kwam, was het duidelijk dat hier, verlaten in de akkers, mishandeld door wind en regen, twee villaatjes stonden. De weg was opeens verhard.

De poort van het huis rechts werd geopend door een man in uniform.

‘Dokter Lamartine?’ vroeg de gendarme.

‘Wie anders, pummel?’ beet de bijrijder. De gendarme deinsde een beetje terug. Hij had geen vrouw op de bok verwacht, en al helemaal geen vrouw die haar bekomst had van deze nacht, deze weg en dit weer.

‘In welke schuur mogen we dit ding achterlaten? Kom-aan, we zijn doorweekt!’

De koetsier leunde wat naar voren, zodat hij oogcontact kon maken met de gendarme: ‘Van Outryve, begrafenisondernemer. De dokter en zijn collega zitten achterin.’ Hij wees over zijn schouder.

Het paarse gordijn van de bak werd opzijgeduwd door een jongeman met een bolhoed. ‘Dokter Lamartine en Henri Conscience. Er is om onze aanwezigheid verzocht.’

De gendarme, onaangenaam getroffen door de aanwezigheid van ademende wezens in een lijkkoets, wees naar een schuurtje links van de villa.

‘En waar is het lichaam?’ vroeg Henri. Dit keer wees de gendarme naar een paviljoentje rechts van het bordes: de toegang tot een ijskelder. Ervoor stond een tweede gehelmde te druipen in de regen.

Tussen het hek en het bordes strekte zich een voortuin uit van een tiental meter diep. De paarden volgden het grindpaadje, dat met een flauwe bocht naar de schuur voerde.

‘Mijn excuses, meneer Conscience,’ zei Clara, want ze was zich ervan bewust dat haar toon, weer of geen weer, aan de boertige kant was geweest. Henri probeerde voor de zoveelste keer tijdens de rit een comfortabele houding te vinden en slaagde daar net zomin in als alle vorige keren. ‘Geen zorgen,’ zei hij. Hij had wel degelijk

zorgen, maar andere: hij keek niet uit naar wat er hier de komende uren te gebeuren stond.

Er sloepen nog twee paarden in de schuur, die onrustig werden door de nieuwaangekomene. Ze gaven de schuur een vochtige warmte.

‘Zeg me alstublieft dat er daarbinnen een open haard is,’ zuchtte Clara.

‘Ik zal het je weten te zeggen,’ antwoordde Henri. ‘Span de paarden uit en blijf wachten tot ik weet hoe welkom we hier zijn.’ Hij stak een uitnodigende hand in de bak. ‘Het leed is geleden, dokter.’

Dokter Lamartine was geen oude man, maar zijn maanlichtbleke hoofd, een soort omgekeerde peer waarvan het steeltje in een hoge kraag verdween, suggereerde een ziekelijke natuur, op de been gehouden door verantwoorde thee en van plicht verzadigde groentebouillons. Hij liet zich gedwee door Henri uit de koets helpen. ‘De wetenschap wordt mijn dood,’ zei hij.

Henri en Clara wisselden een blik. Het was niet heel kies om over je eigen gezondheid te klagen, in een huis waar net iemand gestorven was.

De schuur achter zich latend, stapten Henri en de arts gejaagd door de regen naar de voordeur. In de deuropening was een langs achteren belichte figuur verschenen, die de bezoekers opwachtte.

Clara keek vanuit de schuur toe hoe de dokter hun gastheer de hand schudde, en een handgebaar maakte in de richting van meneer Conscience. Was het haar verbeelding of richtte de donkere figuur van de gastheer zich opeens wat meer op? Werd hij net dat beetje strammer?

Clara liet haar blik van de villa afdwalen naar het pa-

viljoentje met de toegang tot de ijskelder. Daarin lag de doodgeschoten vrouw. In het licht van de lantaarns die naast de gendarmes op de grond stonden, zag je de stroompjes water die tussen de kasseien het laagste punt zochten.

Hoog tijd om de warmte van de paarden op te zoeken. Clara sloot de dubbele deur van de schuur.

De gastheer sloot de binnendeur, die samen met de voordeur een koud sas vormde, en ontving zijn bezoekers in de hal. Er brandden drie lampen, waarvan een de houten trap verlichtte die rechts naar boven wentelde.

‘Meneer Odebrecht, beste Didier, innige deelneming,’ zei dokter Lamartine. ‘Een schokkend verlies.’

De gastheer nam de condoleances van de arts in ontvangst zonder Henri uit het oog te verliezen. Die zette een stap naar voren. ‘Henri Conscience. Het is dramatisch wat u is overkomen. U moet ontzettend sterk zijn, om ons nu al te ontvangen.’

Een nerveus lachje flikkerde de aangesprokene om de mond, alsof hij het compliment graag hoorde en het toch niet gepast achtte erdoor gecharmeerd te zijn.

‘Didier Odebrecht. Ik dank u beiden voor uw begrip. Neemt u alstublieft aan dat het hier niet gaat om sterk of zwak zijn. Het spreekt voor zich. . .’ Hij vond zijn draai weer. ‘Ik heb grote achting voor de wetenschap. En ongetwijfeld zal u, dokter, andere dingen opmerken dan de lokale politie.’

‘We zullen handelen met het uiterste respect,’ zei dokter Lamartine. ‘Hoe stellen uw schoonouders het?’

‘De schok was zo heftig, er is nog een zekere verwarring. Ellies ouders hebben nog geen traan gelaten. Mijn

schoonmoeder blijft maar vragen: maar hoe kan het toch, hoe kan het toch, wie zou zoiets doen?’

‘Wie zijn dat, Didier?’

Bovenaan de trap stond een jongeman. Met schokkerige gebaren knoopte hij een das. Zijn kleren verraadden dat hij erin in slaap gevallen was.

‘Mijn broer. Frédéric, dit zijn dokter Lamartine en meneer Conscience. Hij is privédetective en zal de dokter assisteren bij de schouwing.’

‘Ik dacht dat de dokter alleen zou komen,’ zei Frédéric Odebrecht. Het was lastig hem te verstaan, want hij daalde de trap af en die kraakte bij zowat elke stap, sommige treden zuchtend, andere knappend als dorre takken in een bos. Het houten hoorspel deed Didier Odebrecht grimassen. Alsof hij in zijn eer gekrenkt werd, dacht Henri.

‘Ik ben gekomen zodra ik uw telegram had ontvangen, Didier. Het was niet eenvoudig om zo snel vervoer te regelen,’ zei de arts. ‘Gelukkig had mijn vriend Henri het idee dat de begrafenisondernemer ook naar hier zou moeten komen. We wisten hem te lokaliseren en ervan te overtuigen dat hij nog vannacht zou vertrekken, met ons... wel, aan boord.’

‘U lijkt me een daadkrachtig man,’ zei Frédéric Odebrecht, Henri een hand toestekend.

De Odebrechts, zag hij, hadden hetzelfde hoge voorhoofd en hetzelfde sluike haar. Didier zou wel de oudste zijn: hij had de meeste rimpels, terwijl Frédéric alleen wat lachrimpeltjes rond de ogen vertoonde. Toch was het helderste verschil de gezichtsbehaving. Didier had een scherp afgelijnde baard, die hem iets stuurs gaf, iets... Henri zocht een woord voor zijn indruk. Iets com-